

Visca la política!

Ami m'agrada la política. M'interessa, m'apassiona. La trobo una activitat noble i no tan sols útil, sinó necessària, fins i tot imprescindible. Però figura que estem en temps de descrèdit de la política i no sé si, com a causa o com a efecte d'aquest descrèdit, tinc la impressió que el territori de la política ha encongit, ha gairebé desaparegut, i que anomenem ara política coses que no ho són ben bé, que pertanyen a territoris fronterers, però diferenciats de la política. Si fem servir la metàfora dels territoris, jo diria que la Política –em permeten escriure-ho en majúscules, encara que sigui només una vegada?– té fronteres a banda i banda, com una mena de Polònia entre Alemanya i Rússia, amb dos territoris limítrofs

Vicenç
Villatoro

Escriptor

pacte Ribbentrop-Molotov, aquell pacte secret entre l'Alemanya nazi i la Rússia stalinista per repartir-se Polònia i no deixar res enmig de l'una i l'altra. Amb una diferència: el pacte Ribbentrop-Molotov era per treure nosa del mig i poder-se barallar obertament, directament, tots dos. El repartiment del territori de la política entre la gestió i la xerrameca no és el pas previ a cap enfrontament entre totes dues, perquè

Pacte Ribbentrop-Molotov, aquell pacte secret entre l'Alemanya nazi i la Rússia estalinista per repartir-se Polònia i no deixar res enmig de l'una i l'altra.

més. Un és la gestió, l'administració de les coses. L'altre, l'espectacle dialèctic, la xerrameca si es vol, la politiqueria fonamentada a veure qui la diu més grossa, d'acord amb els seus interessos conjunturals.

Doncs si continuéssim amb la metàfora territorial, jo diria que aquesta Polònia de la política ha patit des de fa un temps els efectes d'una mena de

poden conviure perfectament, perquè cadascuna té el seu propi espai: amb qui competeixen i amb qui es podrien confondre, l'una i l'altra, és amb la política pròpiament dita.

La política té a veure amb la gestió, esclar, però no és estrictament gestió. Hi ha alguna cosa més enllà o més ençà: projectes, valors, voluntat de canviar les coses, visions del món, que

probablement demanen una certa discreció i una certa discrecionalitat, una certa subjectivitat. Però la gestió ha anat rosegant el terreny de la política a base de voler-ho reglamentar tot, de fer aquelles normatives tan grates a Brussel·les on s'idolatra el procediment i es menystenen els objectius, a base de voler-ho objectivar tot i per tant no deixar cap marge a la interpretació i la flexibilitat. Confosa amb la pura gestió, en una cosa tècnica i freda, la política la podrien fer els ordinadors, si trobéssim un programa prou adient per fer-ho, o la podríem encarregar a una gestoria, perquè ens portés bé els números i els assumptes.

La política també té a veure amb el debat dialèctic, naturalment. Però en el debat polític veritable es contraposen visions del món, concepcions ideològiques, idees, i la paraula serveix per discutir i per fer pedagogia. Però això ha estat rosegat per una mena d'esgrima de declaracions conjunturals, en un combat d'eslògans, on la pedagogia ha estat substituïda per la propaganda i les paraules són pures jugades d'escacs en la partida electoral. Fixem-nos que les pàgines de política dels diaris han esdevingut gairebé en exclusiva el terreny de declaracions creuades que llegides dues setmanes després de ser dites ja no tenen gens d'interès i han esdevingut pràcticament incomprendibles. La gestió ha mossegat una part del territori de la política en nom d'una eficàcia neutra i objectivada, hipergarantista. La xerrameca n'ha mossegat una altra part en nom del combat de gladiadors mediàtics. La política és el terreny on s'arbitra el pluralisme. La gestió, per definició, no és plural, sinó que tendeix a ser una, la que ha de ser, i la que toca objectivament. La xerrameca és el terreny del partidisme *hooligan* on es dibuixen els equips amb una dialèctica pràcticament peronista –nosaltres i ells, els de dalt i els de baix– i es considera que és bo tot allò que fan els bons.

Contra això, em sembla que és hora d'un cert patriotisme de la política, d'una alçada de bandera de la política, per reivindicar el seu espai, la seva diferència i la seva dignitat. De la política. No d'allò que ens vénen amb aquest nom i no és ben bé política.